

Четвер

Гаразд, я просто мушу сказати... цей світ Майнкрафта дуже крутий! (Або, краще сказати, приголомшливо-сніговий. Хех.) Тут сніг **УСЮДИ!** Я навіть не знав, що в Майнкрафті **Є** сніг!

Дозвольте мені почати із самого початку...

Коли я розгорнув книжку в будинку з привидами під назвою «Майнкрафт: сніг — це весело!», то потрапив у цю зимову країну чудес. Звісно, перше, що я зробив, — швидко перевірів наявність монстрів. Ну, знаєте, щоб бути готовим тикати за перших ознак нападу гігантського монстра, наприклад

мерзенного сніговика! Чи злого снігового чарівника! Чи злої крижаної королеви! (У Майнкрафті ніколи не знаєш напевно.)

На моє щастя, не було жодних монстрів чи злих істот, які бажали перетворити мене на маленьку крижинку. Я побачив лише гігантські стовпи синього льоду, що стирчали звідусіль. Коли я придивився уважніше, то помітив дещо дуже цікаве. У купі величезних бурюльок були **ДВЕРІ!** Так, це будинки!

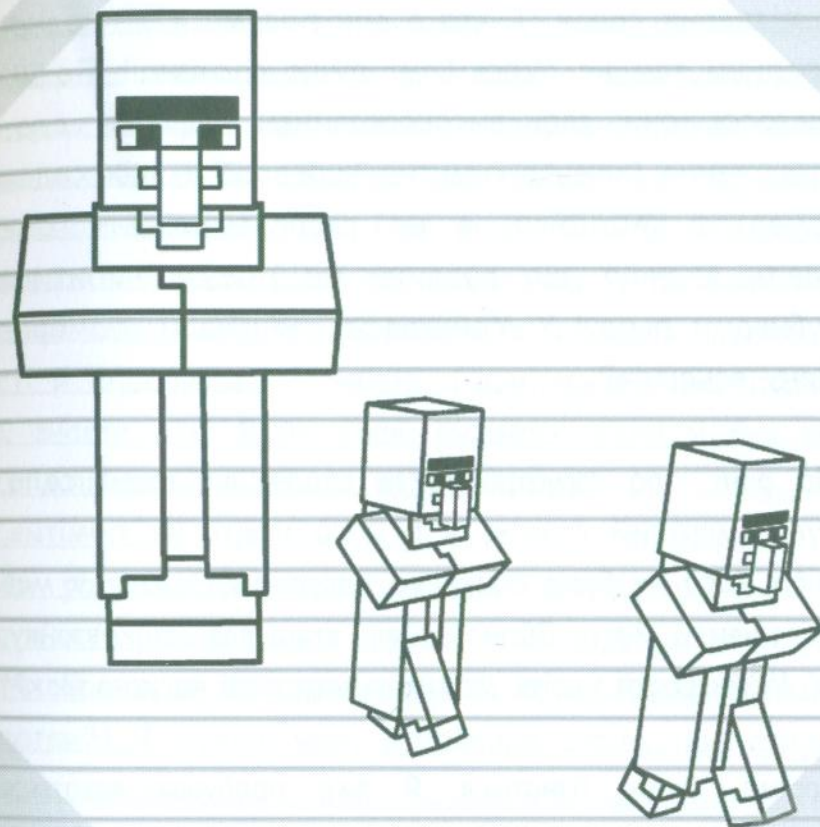
А тоді я побачив, що деякі з великих снігових пагорбів насправді були будівлями. Вони мали такий самісінький вигляд, як і сільські будівлі в інших світах, тільки замість каменю та дерева їх було зроблено зі снігу та льоду! Згодом я вгледів найкращу частину — селян, які снували навколо! Це ж якесь неймовірне Снігове селище!

Ой, який я радий, що перевірів, чи немає монстрів, перш ніж бігти вулицями, як навіжений (і, можливо, волаючи, як мале дівчисько). Мені геть **НЕ** хотілося, щоб селяни вважали мене повним ідіотом, побачивши в такому вигляді. (Пізніше ще матимуть нагоду.)

Отже, решту ранку я провів досліджуючи селище. Воно виявилось величезним! Я ніколи раніше не бачив такого здорового селища! Тут були бібліотека, церква, м'ясна лавка, кузня, кілька садів і сила-силенна будинків. Ті було згруповано навколо та поміж безлічі снігових пагорбів. І просто посередині протікала велика річка з дійсно крутим мостом через неї. І тільки уявіть, міст було зроблено з **ЛЬОДУ**! Ось така креативна споруда!

Але це була навіть не найкраща частина. Блукаючи селом, я помітив дещо, чого ніколи раніше не бачив — і ні... не новий вид монстра, готового до нападу (ну хоч раз мені пощастило)! Це були... заждіть... сільські діти! Саме так, діти! На вигляд вони були як дорослі селяни в мініатюрі. Такі милі (ну, якщо вам подобаються великі носи й маленькі похмурі личка)! Діти ганялися одне за одним навколо будинків і проскакували між дорослими. Скидалося на те, що вони грали у квача!

Я бачив, що їм було весело, тож спробував приєднатися до їхньої гри. І... вони просто проігнорували мене. (Чи розповідають селяни своїм дітям про

небезпечних незнайомців? Гм. Мабуть, я виглядаю трохи дивно в Майнкрафті.)

Оскільки я не міг приєднатися до їхніх «оленячих ігор» (хе), то вирішив пошукати чогось попоісти

в місцевих садах. І хто б міг подумати — жодної рослини там не було! Самі лише саджанці! Потім, застосовуючи свої високорозвинені навички спостереження (хех), я помітив, що вода в усіх садах замерзла! Можливо, я не експерт-садівник, але навіть я знаю, що рослини не можуть напитися кубиками льоду! У Майнкрафті винайшли «заморожену вечерю»?

До речі, про замерзання: за садом, на краю села, був замерзлий ставок. Я б його навіть не помітив, якби його не було обнесено парканом. Звісно, я мав перевірити його. Зблизька він скидався на ковзанку. (У Майнкрафті навіть можна покататися на ковзанах?)

Гаразд, мушу зізнатися. Я вже пробував кататися на ковзанах раніше, і вдалося не дуже добре. Якось, коли я був маленьким, мама взяла мене на ковзанку. Одного разу виявилось достатньо! Більшість часу я проводив на сідницях. Я не міг навіть стояти! Здавалося, щоразу, коли я намагався хоч якось поворухнутися, — **БАМ!** — я падав! Ось так можна підсумувати той день: **БАМ! АЙ! БАМ! ОЙ! БАМ! АЙ!** Для протоколу: я звинувачую ці надслизько-тонколезо-смертоносні ковзани!

Але потім я згадав той маленький факт, що в Майнкрафті в мене великі товсті ноги з великими товстими черевиками — вони ж ідеальні для катання на ковзанах! Тож я обережно вийшов на лід, обережно відштовхнувся... і не впав! **КРУТО!** Я ковзав, ковзав і ковзав. (Щоб ви знали, лід у Майнкрафті дуже слизький!) Трохи згодом я набрався сміливості й спробував і стрибати, і крутитися, і вертітися! І знаєте що? Я не впав. Жодного разу! Я був як олімпійський фігурист у Майнкрафті!

Аж раптом, після одного дуже високого стрибка, я відчув різкий біль у нозі. Я підвернув щиколотку? (Чи є в моїх майнкрафтівських ногах-блоках щиколотки?) Я глянув униз і побачив стрілу, що стирчала з ноги!

Я дістав лук і просканував місцевість на наявність скелета, що підстрелив мене. Він ховався в тіні високої сосни. Жодному бовдурові не вдасться підстрелити мене й вийти сухим із води! Я напнув тятиву й ретельно прицілився. Щойно я вистрілив, як — **БАМ! У-УХ!** Щось врзалося в мене й штовхнуло на лід! Я підвів голову й побачив іще двох скелетів, які

цілилися в мене з тіні! Один із них виявився... дуже бридким, іще бридкішим, ніж зазвичай! На ньому було запліснявіле сіре лахміття та гнила шапка. Фу! Я не знав, що гірше: його примарні білі очі чи стріла, яку він націлив просто на мене!

Гаразд, новий план... **ТІКАТИ!**

Та легше сказати, ніж зробити. Розумієте, я перебував на одному боці кованки, а ворота — на іншому. Просто біля скелетів! Я не збирався підбігати до цих недоумків, щоб їм було легше поцілити мене!

Ну, якщо я не міг дістатися воріт, то вирішив, що доведеться зробити власний вихід. Тож дістав сокиру й заходився рубати паркан поруч із собою! За лічені секунди в блоці з'явилися тріщини! Я миттю вибе-руся назовні! (Принаймні так я думав.)

БАМ! ОЙ! Стріла влучила в мене й відкинула від паркана, що його я рубав. О ні! Усі тріщини в ньому зникли! Тоді я зрозумів, що мій новий план ніколи не спрацює. Ці бовдури перетворять мене на

подушечку для шпильок ще до того, як я встигну прорубати паркан!

Тож я повернувся до старого плану... **ТІКАТИ!**
І кинувся назад до воріт!

Звісно, цей план мав кілька недоліків. 1. Що ближче я підбігав до воріт, то більше наближався до скелетів. 2. Стріли летіли просто мені в обличчя! 3. Стріли летіли просто мені в обличчя! (Потрібно повторити!)

Добре, що спрацювали мої відточені інстинкти виживання. Я кинувся вбік! Потім в інший бік! Тоді кинувся зигзагом! Зигзагом! І знову зигзагом! Я ковзав і ковзав, мов божевільний! Але це спрацювало, бо навіть із трьома скелетами, що цілилися в мене, усі стріли просвистіли повз! (Ну, принаймні більшість із них.)

Знаю, це прозвучить дивно, але ухилятися від стріл було навіть не найскладнішим. Найскладнішим було пройти крізь ворота! Здавалося б, має бути легко,